

RAKKAUS ON SUURIN

”Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä”. Ensimmäisen Korinttilaiskirjeen rakkauden ylistyksen kuuleminen ennen paastonaikaa yhdistyy helposti mielissämme avioliittoon vihkimiseen, jonka yhteydessä olemme tuon tutuksi tulleen Raamatun kohdan usein kuulleet.

Mutta rakkauden ylistys laskeutuu myös syvälle mieleen: ”Rakkaus ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, kaiken se kestää, kaiken se kärsii”. Ne sanat eivät kuvaa meidän ihmisten rakkautta parhaimmassakaan tapauksessa.

Rakkauden epistolan kohta ei kerro meidän ihmisten kyvystä rakastaa, vaan Jumalan rakkaudesta meitä ihmisiä kohtaan. Tuhkakeskiviikosta alkaa 40 päivää kestävä paastonaika. Laskiaissunnuntain aiheena on ”Jumalan rakkauden uhritie”. Suuntamme kohti suurta paastoa, kuljemme kohti Kristuksen kärsimystä ja riemullista ylösnousemusta.

Apostoli Paavalin mukaan kristityn elämässä ovat tunnusomaista usko, toivo ja rakkaus, mutta suurin niistä on rakkaus. Mistä syystä rakkaus on suurin? Mikä tekee siitä suurimman? Ensinnäkin rakkaus on Jumalan ominaisuus. Jumala on rakkaus.

Toisena vain rakkaus on ikuinen. ”Rakkaus ei koskaan katoa” sanoo Paavali. Uskoa ja toivoa tarvitaan tässä elämässä. Usko muuttuu kerran näkemiseksi ja toivo saa täyttymyksensä. Ylösnousemuksessa usko ja toivo muuttuvat, mutta rakkaus säilyy.

Rakkaus on ikuisen elämän varsinainen sisältö taivaassa. Rakkaus jatkuu ikuisesti, ilman ajan kulun mittaria, kun me ”näemme kasvoista kasvoihin” Jumalan, joka on Isä, Poika ja Pyhä Henki. Paavali sanoo rakkauden olevan täydellistä. Siitä syystä se on täydellisempää kuin rajoittunut tietomme ja muut kykymme sekä taitomme.

Jumalan tahto on, että me ihmiset kasvaisimme rakastamisen kyvyssä. Alunalkaen usko merkitsi elämänarvojen muuttumista. Kristitty on taivaan tiellä kulkija muutenkin kuin mielessään ja sanoissaan. Kysymys on kokonaisvaltaisesta elämänsuunnasta.

Kirkkoisä Augustinus on todennut, että ”jokainen on juuri sellainen, millainen hänen rakkautensa on”. Rakastamisen kyky tai sen puuttuminen määrittää ihmistä enemmän kuin mikään muu asia. Rakkaus ei ole Augustinuksen mukaan ensisijaisesti tunnetila.

Rakkaus on jumalallista olemusta, joka lahjoitetaan ihmiselle ja kirkolle, jotta nämä olisivat osallisia Jumalasta ja toisistaan kirkkona eli Kristuksen ruumiina. Jumalan tahtoon sitoutuva rakkaus on mittapuuna käyttäytymisemme sekä motiiviemme arvioimiseen.

Aikanaan apostoli Pietari kysyi kuinka monta kertaa ihmisen on annettava anteeksi kun sama ihminen rikkoo yhä uudestaan häntä vastaan. Jeesuksen vastaus ”Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentäseitsemän kertaa” kertoo siitä, että katkeroitumisen sijaan meidän tulee antaa anteeksi toisillemme laskelmoimatta.

Jumala ei ”etsi omaansa, ei katkeroidu, eikä muistele kärsimäänsä pahaa”. Hän on raivannut tien luoksemme. Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kuolema ristillä meidän ihmisten syntien tähden merkitsi sitä, että rakkaus myös kärsii kaiken. Siellä missä on rakkautta ja anteeksiantoa, siellä on jo läsnä Jumalan ikuinen rakkauden valtakunta.